

Dve luči.

1. Zlata leta.

Človek kaže v mladosti, kaj bo v starosti. Modrost tega pregovora se je izkazala tako pri svetem Alojziju kakor pri svetem Stanislavu.

Komaj je pognala svoje korenine lilija svetega Stanislava, in komaj se je razcvetela Alojzijeva v žarki lepoti, že se je svet čudil čednostim obeh teh angelov v človeški podobi.

Pravijo, da je hotel Bog pokazati na svetem Stanislavu že v njegovih prvih letih, na kako visoko stopnjo popolnosti lahko dvigne človeka, ki ne nasprotuje njegovi milosti, ampak sodeluje z njo. In spet drugi imenujejo mladost Stanislavovo naravnost čudež božje milosti.

Izmed njegovih čednosti imenujmo samo nekatere.

»V svoji prvi molitvi, ki se je spominjam,« tako je pripovedoval mladenič sam, »sem se popolnoma posvetil Bogu, naj stori z menoj, kar hoče.« Nič drugega sveti Stanislav ni hotel biti kakor orodje v rokah božjih. Svojo lastno voljo, svoj napuh, ki je pri vsakem človeku kolikortoliko doma, je popolnoma premagal.

V tako ponižnem in v Bogu vdanem srcu je pa začela takoj poganjati tudi druga čednost: otroška ljubezen do Marije device. Še kot otrok je bil sveti Stanislav ves v ognju za Marijo. Poln zaupanja se je je oklepal do zadnjega zdihljaja.

Iz ljubezni do Marije je sklenil prav posebno skrbeti za tisto čednost, po kateri se Marija odlikuje nad vsemi zemljani, namreč za sveto čistost in sramežljivost. Vsaka nedostojna beseda je tako vznemirila rahločutno srce tega otroka, da se je večkrat onesvestil radi kakega

umazanega govorjenja, ki ga je nehoté slišal. Njegov oče je to dobro vedel. Če so gostje, ki jih je kot poveljnik v Zakročinu večkrat imel pri sebi, začeli pri mizi govoriti le malo bolj nedostojno, je začelo Stanislavu bledeti lice, in oče je brž poskusil, da obrne pogovor na kakšen drug predmet. Če se mu pa to ni vselej posrečilo, pa je videl, kako mali Stanko trepeta, blede, kako se trese od studa in od slabosti, je njegov dobri oče gosta kar naravnost poprosil: »Nehajmo, če ne bo moj mali Stanko omedlel in padel na tla!«

Isto vidimo pri svetem Alojziju, kako je že v prvih detinskih letih rad sklepal nedolžne ročice k molitvi, kako goreče je izgovarjal najsvetejši imeni: Jezus in Marija. Večkrat je mali Alojzij kar izginil izpred oči tistim, ki so ga varovali, da ga dolgo časa niso mogli najti. In kje so ga naposled dobili? Našli so ga v kakem skritem kotu domačega gradu, dobili so ga zatopljenega v molitev.

Poleg ljubezni do molitve je v njegovem srcu krepko rastla tudi ljubezen do bližnjega. Ni še znal mali Alojzij dobro govoriti, pa je že z očmi in z rokami prosil svoje domače, naj dajo revežu kako miloščino.

Dobra Alojzijeva mati, Marta, je imenovala malega Alojzija le svojega ljubega angela. To odlično ime si je mali Alojzij res tudi prislužil s svojo ljubeznijo do svete čistosti in sramežljivosti. Že v najnežnejših letih je skrbel za to čednost kakor za največje bogastvo.

Igral se je nekdam — tako pripoveduje gospa Kamila Ferrari — z drugimi otroki neko samo na sebi nedolžno igro, precej podobno tisti naši igri, v kateri otroci govoré: Frči, frči, frči . . . Kdor se v igri žmoti, mora odati za kazen kakšno svojo igračo. Če jo pa hoče dobiti nazaj, mora storiti to, kar mu ukaže sodnik. Tako bi bil moral mali Alojzij pri tisti igri poljubiti na steni senco

neke deklice, ki se je tudi igrala. Ko je pa Alojzij o tem zaslišal, je zardel in zbežal in za noben denar se ni hotel potem več udeležiti take igre.

O, ko bi hoteli biti naši otroci vsaj malo podobni tema svetima otrokoma!

Juraj Jurajevič:

Domov je gledal.

Dobili so neznanega obešenca. Niso dolgo in dosti povpraševali, kdo je in zakaj je šel v nesrečno smrt. Kar pokopali so ga, pa ne v blagoslovljeno zemljo, ampak onstran ceste zunaj pokopališča v neblagoslovljen grob, ker si je bil sam vzel življenje.

Nekoč sta ponoči šla po cesti mimo tega kraja dva orožnika z nabitima puškama na ramah in z bridkima sabljama ob ledjih. Kar zagledata neznanega človeka, ki je stal na samomorilčevem grobu in gledal na pokopališče.

»Ali vidiš? Vrh samomorilčevega groba stoji neznan človek in gleda na pokopališče,« opozori orožnik orožnika.

»Vidim, dobro vidim,« pritrди tovariš in pripomni: »Ne bo kaj prida človek to.«

Poprimeta za puškini kopiti in zakličeta: »Stoj!« Neznanec je stal na grobu kakor prej in gledal žalostno na pokopališče; prav nič se ni zmenil za povelje orožnikov. Stražnika stopita bliže, pa neznani mož ne zbeži. Vprašata ga: »Kaj delaš tu ob tej pozni uri?« »Domov gledam,« odgovori neznanec.